

Ngán Đêm

Phan Nguyên

K đến lúc nào hấn không biết, lúc nửa đêm hay gần sáng? Nhưng chẳng hề gì! Chỉ biết K đến không phải với vẻ đẹp sắc sảo của loài người mà ngài mất phượng mà của loài cây cỏ muông thú mất đen nhưng. Đã gần như thói quen, K có mặt khi hấn làm việc vào những đêm mất ngủ bên gian nhà gỗ và ngồi cách xa trên mảnh chiếu lá, chân co chân duỗi, ngực để trần, căng tròn một màu da nâu sữa, bất động...

K không nói thứ tiếng của giống người văn minh nhưng bằng cặp mắt đen nhưng óng ánh sao trời, K nhìn thấu được tham vọng của hấn như tai hoạ hiển nhiên cho thân phận trước lũ lụt giống bão... K đến vào lúc hấn đang tạt một mảng sơn đỏ tươi cùng mồ hôi trong vắt xuống mặt vải, thẳng tay vung những nhát cọ như những nhát chém, thân xác chẻ đôi, đong đưa như vượn, vung vẩy trên khung vải vuông trái ngay giữa nền nhà bóng lạnh...

K không ngạc nhiên trước bút pháp cật lực bất bình thường kia và lạ thay, những nhát cọ sắc gọn vẫn không bật ra âm vang nào, tuyệt nhiên không một tiếng động, chỉ nghe nhịp tim dồn dập gấp rút đuổi thời gian còn tất cả vẫn trượt đi trong khoảng không im lìm, huyệt hẫng... Hấn thấy chập chùng lập lại những động tác tưởng là tuyệt chiêu nhưng vô hình vô ảnh, tắt ngấm, lạnh tanh từ bao giờ. Chất dầu hàng mùi nhựa thông lẫn sinh lực hấn vãi trên mặt đất lan thành một vùng khổ hạnh triền miên không dứt. Và từ xa... K lặng lẽ mỉm cười dõi nhìn những ý tưởng trên tay hấn tuột ra như cuộn chỉ lỏng lẻo rơi xuống một vũng đen vô vọng rồi mất hút.

Không thể nào! Không thể nào!... Toàn thân hấn sôi sục, tròng mắt bóng rát, mạch thái dương hấn nổi lên căng thẳng, không thể chấp nhận được! Hấn hét to và không tự chủ được nữa, bất thần trở cán cọ nhọn hoắt như dao phập một nhát vào cái vũng đen ấy, rồi cứ thế, liên tiếp đến huyệt hoi, mệт nhoài... Hấn bật người đứng dậy, thờ dốc, cảm nhận rất rõ chất lỏng dính trên tay đang từ từ đặc quánh rồi ngã sang màu đỏ bầm. Màu đỏ của máu...

Nhưng giờ thì K nằm trên mảnh chiếu lá, cặp mắt đen nhưng không còn mở nữa và môi vẫn mỉm cười... Trời vừa hừng sáng nhưng vũng đen không khép lại mà cứ loang loang ra mãi như một niềm đau xót khôn nguôi.

Những năm sống ở thị thành tôi vẫn mơ có được căn nhà thoáng mát như thế, chẳng nguy nga gì nhưng rộng rãi đủ để chứa hàng trăm tác phẩm tôi quý hơn con đẻ từ bấy lâu... Về đây sung sướng nhất vẫn là đồi núi bạt ngàn vây quanh, dân cư lại hiền lành như mây trắng, mọi điều gian ác ti tiện ở đời tưởng chừng cứ theo gió mùa mà tan thành sương khói quanh năm... Tôi chiếm căn nhà bỏ hoang nửa gạch nửa gỗ ở lưng chừng đồi kia đã được hai mùa nắng, dân địa phương còn gọi là đồi voi phục vì từ dưới lên phải men theo mấy hàng đá tảng màu đồng đen bóng nhẵn, nhìn từ xa có dáng một đàn voi khổng lồ tiễn rồng bay về trời một thuở hồng hoang lạnh giá. Trẻ con còn cho là đá đẻ và đồn rằng cứ mười năm lại thấy xuất hiện thêm vài tảng quanh đây, dọc bờ suối lượn sau chân đồi và xa hơn nữa rải rác về phía rừng Bằng Lăng tím tấp. Không biết lời con trẻ có xác thực hay không nhưng những tảng đá nghìn cân vẫn còn trơ ra sương gió, cam phận hình hài nặng kiếp với thời gian.

Nhưng thời gian chỉ là canh bạc mà hấn đánh cuộc trên thân xác ngà ngọc và tâm hồn trong trắng của K. Hấn biết, trong cuộc nhân sinh này, hấn không thể tồn tại mãi mãi, chi bằng say đắm cuồng nhiệt một lần rồi có ra tro bụi, cũng đành. Lần đầu gặp K bên triền đồi, nơi dòng suối xanh róc rách xuyên qua rừng, hấn đã ngây người sửng sốt và manh nha ý đồ chiếm đoạt một vật báu. Với vẻ đẹp sơ khai vừa độ xuân thì kia, hấn có thể tạo nên một tuyệt tác để đời và tất nhiên ngay bây giờ làm của riêng cho hấn.

Hôm ấy trời nhiều mây, K nhẹ gót trên thảm cỏ lá, tóc chấy trên vai để thấp thoáng hai đầu vú nhỏ hồng. Vóc dáng tiên hạc đang dạo chơi trong rừng chiều và không biết có kẻ lạ đang ngắm nhìn mình từ xa. Thỉnh thoảng, K cúi nhặt vài cành hoa khô dại rồi khoan thai bước về nơi dốc suối. Khi gần chạm mặt, bất giác K ngược lên nhìn hấn, ngạc nhiên với đôi mắt rất đen, mi đậm ướt, đủ để hấn lặng hồn rồi nhẹ nhàng lách sau những tảng đá... biến mất...

Hắn cố chờ để làm quen nhưng bốn bề đều lặng im,.. chỉ nghe một luồng gió mát thốc lên từ phía suối và tiếng chim đập cánh bay xa... Hắn xanh xao tư lự từ dạo ấy, bỏ ăn bỏ ngủ, lòng mơ tưởng gặp lại đôi mắt sau này hắn gọi là mắt đen nhưng, dẫu chỉ một lần, một lần thôi cũng thoả. Hắn lặn lội dò hỏi, nhưng chẳng ai biết tung tích hay từng gặp một thiếu nữ lạ lùng như thế. Ngày ngày rờn rã, không chiều nào hắn không trở lại dốc suối, khác ngoài mong chờ một làn tóc mây trôi. Mọi người bảo nhau là hắn cuồng si mê dại, và với khối tình cháy bỏng đó gỗ đá cũng phải mềm lòng thương cảm.

Đêm nay là đêm thứ chín. Chín đêm dài bằng chín thế kỷ trần gian mà sao cứ như chớp mắt. K lắc đầu thăm bảo tôi đừng đếm nữa, thôi đừng vạch ngón thời gian lên vạch gỗ căn buồng thoáng mùi hoa ngâu, mùi của da thịt nàng. K trườn người hôn lên trán tôi, lên mắt, lên má, lên môi để an ủi vỗ về mỗi khi tôi sợ trời lại sáng... Đêm nay hơi lạnh, ngọn lửa trên bếp nhấp nhúm toả hơi ấm và rọi sáng những tấm lưng trần đang hồi hả yêu nhau, tôi vuốt ve làn da óng mát mịn màng như tơ lụa phủ lên khắp người và ghì lấy từng hơi thở ngọt ngào trên môi...

K choàng cánh tay ôm lấy cổ tôi lật nửa vòng, rướn cong người với đôi mi khép rồi nấc lên đón lấy thứ hạnh phúc thủy tinh đang trào dâng... dâng mãi... dâng đầy... Tôi vùi đầu vào ngực K như con trẻ, áp má lên hai bầu vú êm ái thiếp đi, trong lúc ngoài hiên hình như gió vẫn rì rào thổi, cơn mưa đầu thu vẫn xối xả lên mái ngói từng hồi... Trong giấc ngủ chập chờn tôi bỗng thấy mình bay bổng lên cao như chấp cánh, gió vù vù bên tai, ánh lửa bếp dưới kia đang từ từ nhỏ lại và xa dần... K nắm tay tôi bay cao mãi về phía chân trời có màu tím bạc và rõ ràng đôi cánh chim đại bàng đang phàn phật trong gió, xoắn thân đưa tôi qua những khu rừng mênh mông, mênh mông, ngút ngàn...

Choàng tỉnh giấc khi trời sáng. K đã ra đi từ lúc nào như mọi lần để trở về với hình hài cổ xưa, xa xa có tiếng chim kêu vắng vắng náo nê và mùi hoa ngâu vương vất đâu đây. Qua khung cửa sổ, rừng mù mờ sương, mưa đêm ướt đầm cả thung lũng khiến tôi một mình ngậm ngùi nhớ nước mắt K đã giàn giụa suốt đêm qua... Khi biết tôi đang hoạ bức chân dung cho nàng lần thứ nhất...

Trọn một đời bôn ba, gọi là tài hoa đa cảm, nhưng chưa bao giờ hắn hao mòn thể xác, tiêu tụy tinh thần, bại nhược niềm tin vì tình yêu đến thế! Ngay buổi đầu chạm ánh mắt đen nhánh của K, lòng hắn đã chơi vui trống rỗng và mơ hồ cảm thấy danh vọng là gió thoảng mây bay, bao nhiêu năm tháng tiêu hao để ngây ngô traу chuốt loại bóng không hình và đường như, cả sự nghiệp sáng tác hơn mấy mươi năm tâm lực của hắn cũng chỉ là ảo ảnh không tên giữa sa mạc trắng xoá. Qua cặp mắt ngây thơ vô tội của thiếu nữ, hắn tiếc thời gian đã vội vàng cướp đi tuổi trẻ tinh khôi và xót xa nhận ra rằng, đã chưa một lần thực sự yêu ai...

K trở lại dốc suối thân quen một hôm hắn chỉ còn da bọc xương, ngồi gục đầu lên một phiến đá mê man quên cả đường về, trông rất thảm thương. K dìu hắn lên nhà đồi ân cần chăm sóc, lo lắng thuốc thang, mài thân làm bột hoà với nước suối cho uống. Khoảng vài ngày sau hắn đã hồi tỉnh, da dẻ hồng hào và sức khoẻ gần như bình phục. Hắn vui sướng ôm K vào lòng, cảm động khi biết K chính là chủ nhân của căn nhà nửa gạch nửa gỗ bỏ hoang, hằng đêm, vẫn âm thầm ngồi bên cạnh hắn, tỏ tường mọi nỗi buồn đau như mảnh tâm linh trong suốt từ ngàn năm hiện về...

Rồi hắn yêu K như chưa bao giờ được yêu, làm tình với K như chưa bao giờ được làm tình, quên cả ngày đêm, nồng nàn, ngây ngất, vô tận. Hắn chiều chuộng từng tấc da tấc thịt, nâng niu từ gót chân đến ngọn tóc và mê mẩn nhất, ba ngón tròn màu son như đeo vòng ở cổ chân, khác người. Có lần hắn gặng hỏi nhưng K cũng chỉ cười.

Trên cõi đời này chắc chắn chẳng còn ai, chỉ còn K và hắn với mùa thu đang đến.

*Chỉ còn tôi với nàng và mùa thu rục rủa trên từng ngọn lá.
Thu đến đột ngột lạ kỳ.*

Mới hôm qua đồi núi còn xanh rì mà nay đã lung linh vàng đỏ, ửng cả khung trời. Tôi ngỡ không gian đang thay màu đổi sắc để vui mừng cho một cuộc tình dài mãi trăm năm, cho dòng suối xanh chảy xiết trong tâm hồn và cho những giọt rượu nồng đang ngấm ngấm say trong từng huyết quản.

Tôi yêu K tha thiết, nhưng K lại chan hoà nước mắt khi tôi nhất định giữ lại nét dung nhan của nàng, để cho đời sau, bằng đầu ngọn bút. K khóc nhiều cả đêm đến sáng, nhưng rồi cũng nguôi, về độ lượng, cảm thông, cam chịu...

Bây giờ thì hẳn hiểu, K là hiện thân của chuỗi thời gian đã mất, là tiếng kêu thương của rừng thiêng nguyên thủy vọng về, là vẻ đẹp hồn nhiên thơ dại hiển hiện trong mộng tưởng, từng đêm, hẳn khát khao vươn tới nét chân thật, nét tuyệt mỹ của con người. K là tất cả. Và hẳn không thể giữ được dung nhan những cõi hồn trong sáng cô đơn nơi mảnh đất hoang vu này. Khi cặp mắt đen nhưng đã khép với đôi môi vẫn mỉm cười, hẳn chợt hiểu là K đã ra đi vĩnh viễn. Hẳn vừa giết đi trong đêm đen điên cuồng một kiếp hồn thạch đá hiển linh. Hẳn đau đớn, khóc than, thương tiếc rồi nhất quyết nổi lửa đốt căn nhà bỏ hoang cùng toàn bộ tác phẩm mấy mươi năm hết lòng gìn giữ.

Hôm ấy, đất trời phủ trùm một màu tro u ám rồi cơn mưa bất thường đổ xuống ào ạt như thác lũ. Hẳn cũng xác K lao thẳng xuống đồi, mất dạng, biệt tăm vào rừng sâu thăm thẳm.

Trên đồng tro tàn bên sườn đồi voi phục ngày nay sừng sững một tảng đá nghìn cân màu đồng đen bóng nhẵn, ba ngón tròn đỏ son chạy vòng quanh như ba vòng kim cô siết chặt lấy đời người.

Phan Nguyên